

Der Dombaumeister Geraad vun Ryle

För de Pänz vun hügg verzallt vum Ingeborg Nitt

Der Ääzbischoff vun Kölle, dä fröhter och et Regalt üvver uns Stadt hatt, wollt partout en ganz besonders dolle Kirch han, wie se en dä Zigg keiner hatt. Se sollt schöner un prächtiger wäade, wie all die ander Goddeshüüser op der Welt. Alsu sok hä ene Baumeister, dä dat kunnt. Zoletz nohm hä der Geraad vun Ryle, weil dä ald üvverall baschtig große Kirche gebaut hatt. „Die Kirch soll hühter wäade, wie ene Minsch loore un schöner, wie de Welt sich vörstelle kann!“ saht der Ääzbischoff för der Geraad. Dä maht sich an de Arbeit un zeichente e paar Plän vun däm neue Dom, die hä dem Ääzbischoff vörlaht. Dann gingk et loss! Der Grundstein woodt vum Ääzbischoff gesäht un der Dom kunnt gebaut wäade. Dä dät flöcker wahße wie et Aug loore kunnt. Ävver der Geraad wor nit zofridde. Et wor im zo langsam, un hä drevv de Arbeitslück Dag för Dad aan. Luuter wor hä am Nöttele un am Knottere. Su woodt hä ene richtige Muuzepuckel. Wat e Glöck, dat et noch dä kleine Sonn vum Geraad gov, ene Stropp met knallig fussige Hoor un ganz vill Spronzele. Hä wor luuter dobei, wann singe Vatter jet baue dät. Dä kleine Friedel jöckte wie der Bletz üvver Stein un Moore un braht die Männer an et Laache. Un die hatten in ärg gään un verwennten in met Zuckergods, Äppel un Plätzcher. Ovends, wann de Arbeitslück fott wore, ging der Geraad en der Dom, klomm dat Geröss erop un beloote sich dat Ganze. Nie kunnt hä sage: „God gemaht!“ Eines Dags stundt meteins ene kleine, decke Kääl vör im, dä tirektemang aanfing, der Geraad zo zänke. „Nä, wat es dat för en Huddelsarbeit“, kievte hä, „luuter Fähler un Geknüsels!“ Der Geraad kräg ene rude Kopp. Dat wor SINGE Dom, SING Arbeit! Un dä kleine, decke Kääl, dä ussoh wie e Marzepanferke, saht och noch, hä künnt et besser wie der Geraad! Dä woodt wödige un hä reef laut: „Keiner es besser wie der Geraad vun Ryle, dä große Baumeister!“ „Loss mer wedde!“ fispelte dat Marzepanferke hingerlestig. „Ich baue ene Kanal, dä dat Wasser us der Eifel noh Kölle brängk un do baus dinge Dom. Wä et eesch fädig es, hät gewonne un et Regalt üvver dä andere. Un dä muss pareere!“ Der Geraad laachte: „Avgemaht! Wat do klein Blaffetsmuul vörhäs, dat

gelingk nor dem Düüvel, un villleich noch nit ens däm!“ Dä kleine, decke Kääl grielaachte un maht sich fott wie ene Bletz. Zick däm Dag wor der Geraad luuter iggelig. Eigentlich wor hä secher, zo gewenne, ävver hä maht sich Sorge. Doröm verzallt hä singer Frau vun dä Saach. „Nor winnige Minsche wesse, wie mer su ene Kanal baut“, saht hä, „ich ben eine dovun.“ Sing Frau beräuhigte in: „Dat eruszofinge gelingk noch nit ens dem Düüvel!“ Jetz hatt ävver dä kleine, decke Kääl, dä ussoh wie e Marzipanferke, en Reih krottige Helfer, die immer un üvverall alles höre un sinn kunnte. Hä wor nämlich der Düüvel un hatt ganz vill klein Kinderdüüvelcher, die hä lihrte, esu richtig nitsch un kodd zo sin! Die klein Düüvelcher kunnte sich su verwandele, dat se ussoche wie richtige Ströpp, un su kom et, dat en ganze Hääd vun dä Pänz durch de Gasse vun Kölle leefte. E paar vun dä Kinderdüüvelcher spillten om Maatplatz mem Friedel, dem Sonn vum Geraad. Dä Klein kannt dat Geheimnis vum Kanalbau natörllich nit, doröm nohme in die Düüvelcher gefange. Dann dät sich einer vun dä Kinderdüüvele en der Friedel verwandele. Wann dä gewoss hätt, dat mer die Kinderdüüvelcher an ehre Himmelfahtsnase erkenne kunnt, wör dat nit passeet. Su leef dä kleine Friedeldüüvel flöck noh der Baustell bei der Geraad. „Do bes do jo, Jung, wo wors do dann?“ begrüßte der Vatter dä kleine Krott. „Ich wor met dä ander Pänz spille!“ saht dat Spronzelegeseech. „Papa, die Kinder han verzallt, dat ene neue Kanal gebaut wääde soll, för der Rhing ömzeleite. Wie mäht mer dat?“ Der Geraad, dä nor singe Sonn soh un an nix Schläächtes gläuvte, verklörte et däm fussige Friedeldüüvelche: „Weiß do, Jung, dat es ganz einfach. Mer muss en dä Kanal luuter noh e paar Meter e Luffloch maache, dat dat Wasser verhaftig fleeße deit.“ Dat Friedeldüüvelche woss sich vör Freud nit zo looße un jöckte tirektemang erav en de Höll. Wie hä sich ömdrihte, soh mer ene lange, rude, ärg höörige Stätz am Föttche eruswahße. Ävver der Geraad merkte nix. Et Ovends satz hä sich wie gewennt op et Geröss un beloote sich de Arbeit. Wann et doch nor flöcker vöranging, daach hä bei sich un woodt dudverschreck, wie hä

jih Wasser ruusche hoot. Hä loote erav un soh ene Weiher, op däm en Hääd Entcher schwomme. Do tuppte im einer op de Scholder. Der Geraad drihte sich eröm un soh – der Düüvel! Et wor ene große, ärg rude Kääł met schwatze Auge un enem kodde Laache. Hinger im wibbelten en Hääd klein Düüvelcher eröm, die kunterbunt gefärv wore. Denn se wääde eesch rud-schwatz, wann se richtig kodd gewoode sin. Die Düüvelcher wore am Giefele un zeigten ehr kleine spetze Zängcher. Jih stöözte se sich op der Geraad un goven im ene Däu, su dat hä erav en de Güll feel, wo hä och singe Sonn Friedel fung.